

«Todo por la patria»

A *La desintegració de Iugoslàvia* Daniele Conversi analitza els esdeveniments que es van produir arran de l'inici de la desintegració de Iugoslàvia, el 1991, i fins al 14 de desembre de 1995, dia en què els presidents de Bòsnia, Croàcia, Sèrbia, i els líders del Grup de Contacte per a l'exIugoslàvia (els EUA, la Gran Bretanya, França, Alemanya, Itàlia i Rússia) van signar, a París, els acords de Dayton.

LA DESINTEGRACIÓ DE IUGOSLÀVIA

DANIELE CONVERSI

COL. «EL MÓN DE LES NACIONS», 5

**UNIVERSITAT DE VALÈNCIA-EDITORIALS AFERS
VALÈNCIA-CATARROJA, 2000**

Les quatre grans guerres balcàniques (Eslovènia, Croàcia, Bòsnia i Kosovo) s'expliquen únicament si atenem la causalística interna i els factors exògens que hi van operar al llarg de la dècada dels noranta. Fet i fet, la perspectiva analítica que Daniel Conversi ha esbossat a *La desintegració de Iugoslàvia* ens ajuda a desvetllar com els factors interns i els externs van convergir en el calidoscopi multicolor de la península balcànica per fer-ne bocins, qui sap si per sempre més, una realitat política que ens havia estat presentada tradicionalment com a multicultural i multiètnica.

En opinió de Conversi, la inhibició inicial d'Occident respecte a Iugoslàvia obeeix a dos factors determinants. D'una banda, al temor, per part de França, Anglaterra i els Estats Units, principalment, que Alemanya, sobretot a partir de la unificació, ressuscitara els vells fantasmes d'un gran imperi que arribaria fins a les amables costes de la mar Adriàtica. I, de l'altra, a la sempiterna animadversió jacobina dels estats occidentals, especialment reticents, quan no contraris o altament bel·ligerants, a qualsevol intent, fóra o no legítim, de secessionisme. Aquesta animadversió occidental pels secessionismes, unida a l'amor per l'*statu quo* dels estats-nació tradicionals, han estat les causes principals d'una miopia internacional que tingué una conseqüència immediata: la inoperància de l'Aliança

Atlàntica i la incapacitat dels països occidentals per reaccionar davant les atrocitats comeses pel règim parafeixista de Slobodan Milosevic. La conseqüència de tot plegat és que, durant bona part del conflicte balcànic, Occident va creure que es tractava de l'estira i arronsa entre unes repúbliques deslleials i una Sèrbia víctima dels secessionismes perifèrics.

A *La desintegració de Iugoslàvia*, Conversi posa al descobert l'astúcia d'un règim per engalipar els detractors del projecte nacionalista ètnic de creació d'una gran Sèrbia. Val a dir que, durant bona part de la dècada dels noranta, Milosevic va enganyar Occident fent el paper del redemptor i salvador de la unitat de la pàtria iugoslava, quan en realitat el que pretenia era afermar la voluntat messiànica de bastir, sobre les cendres de la ignomínia, la barbàrie, la destrucció i el genocidi ètnic, la gran Sèrbia que somniava. I és, precisament, la voluntat homogeneïtzadora d'aquest sàtrapa incontestable, comparable a Hitler o Pol Pot, la que explica la tragèdia de Iugoslàvia. El més descoratjador de tot és que l'enganyifa de Milosevic es va convertir ben aviat en engany flagrant; que Sèrbia va reeixir en el seu projecte homogeneïtzador i que el malson del nacionalisme ètnic excoent serbi plana encara, com una amenaça insondable, sobre la víctima propícia i desprotegida de Kosovo.

Juli Capilla